

Tine Ditmar Unnerup

Medlem siden 2006.

Fast deltager i - og general for - Mensas håndarbejdsfraktion.

Har i flere år lagt en del frivillige timer i arbejdet som foreningens postmester.

Interviewet fandt sted i Tines stue i hjertet af København, en mandag formiddag i marts 2013.

www.ditmar.biz

Tine boede i USA med sine forældre fra hun var 2 til hun var omkring 6. Som 4-årig lærte hun at læse på dansk idet forældrene fik tilsendt bøger fra Danmark. Sideløbende læste hun engelske børnebøger. Da familien flyttede tilbage til København, startede hun i 1. klasse:

Min mor var børnehavepædagog. Jeg kom hjem med en tegning hvor jeg havde tegnet en stor trolde i det ene hjørne og et lille bange barn i det andet. Jeg sagde: "Dét er Hr. Persson, og det dernede det er mig". - Så skulle hun ikke have barn i den klasse mere.

Et skift til parallelklassen var "af kollegiale hensyn" ikke muligt, så Tine blev sendt til skolepsykolog med henblik på at afklare om hun kunne rykkes op i 2. klasse:

Han spurgte min mor: "Kan hun læse?" - "Ja, det kan hun godt." - "Kan hun give tilbage på en krone?" - "Nej, det kan hun ikke." ...Det kunne jeg nu godt, men det vidste moren ikke. Så blev jeg flyttet op i 2. klasse.

I den nye klasse fandt hun som den yngste, mindste og nederste i hierarkiet enkelte venner, men det kom aldrig til at fungere rigtig godt:

Jeg var i opposition mod de voksne fra jeg var ganske lille. Måske fordi jeg kunne få noget status på det. Det ved jeg ikke. Det er en efterrationalisering. Jeg tror jeg ville have gjort hvad som helst for noget popularitet.

Min mor siger at jeg begyndte at afvise dem da jeg var omkring 11. Jeg holdt op med at tale med dem. Jeg kan godt huske det der med at jeg syntes de skulle blande sig udenom mit liv.

Jeg har en fornemmelse af at jeg i høj grad blev vurderet på hvad jeg gjorde og mente. Det var noget med: "Vi i vores familie holder os for gode til..." - f.eks. at ønske sig de der seje cowboybukser. Man skulle have de rigtige holdninger og mene de rigtige ting. Jeg opfattede det som meget begrænsende. Og jeg kan se i dag at det er jeg slet, slet ikke færdig med.

Jeg blev mere og mere umulig som teenager. Kommunikerede overhovedet ikke med mine forældre. Min mor prøvede at smække en psykolog på familien, og han kunne overhovedet ikke få hul på mig. Jeg var jo totalt usamarbejdsvillig. Jeg sad der bare.

Det blev værre og værre og kulminerede med at jeg som 15-årig blev enig med mine forældre om at dét her det gik ikke. Så gik min far op på kommunen og sagde: "Jeg kan ikke have hende boende mere." - Det var måden, man kunne få anbragt et barn.

Jeg ville på ungdomspension, og det kan en almindelig familie ikke betale for. Man skal gå via kommunen og blive anbragt. Så jeg flyttede på en ungdomspension i Tingbjerg - et råt københavnerkvarter. Knap så råt dengang, men ret råt. Jeg var 15½, og mine forældre anede ikke noget som helst om det sted. Jeg var selv kørt rundt på knallert til nogle forskellige ungdomspensioner for at se hvor jeg havde lyst til at bo.

Så boede jeg dér. Og gik i gymnasiet. Jeg fik en tilsynsværge jeg aldrig så, og blev kæreste med en fyr som var tre år ældre og vitterligt ikke havde mange brikker at flytte med. Og efter et år mente ungdomspensionen at nu måtte jeg vel være gammel nok til at klare mig selv, så nu syntes de jeg skulle flytte på kollegium. Så det gjorde jeg. Og umiddelbart efter smed Forsorgen mig ud, for nu boede jeg jo bare på kollegium, og så kunne min far værsgo selv forsørge mig. De undersøgte ikke om han var interesseret i at gøre det.

Så han sendte mig en check en gang om måneden. Ca. samtidig flyttede mine forældre fra hinanden, min mor gik helt ned med flaget, og jeg blev gravid og fik en abort. Det skete alt sammen inden for et år.

Jeg var helt klar over at jeg skulle ikke have barn med den der kæreste. Forstanderen på ungdomspensionen sagde, da kæresten flyttede ud fordi han blev for gammel til at bo der, at han havde jo lidt svært ved at klare sig, så nu måtte jeg tage mig af ham... Det er lidt af et ansvar at lægge på en 16-årig der knap kan tage vare på sig selv, ikke? Det var fuldstændig vanvittigt.

Nå. Jeg fik skilt mig af med den der kæreste.

Havde du ry for at være kvikkere end de fleste? Du havde jo sprunget en klasse over?

Jamen, jeg var godt klar over at jeg var én af de kvikke i klassen. Sådan nogenlunde, ikke? Men så kom jeg i gymnasiet, og der var jeg ikke spor kvik. Der var jeg bare som alle de andre.

Jeg kom på Det Frie Gymnasium, og dér var - i hvert fald på den tid - rigtig mange elitebørn. Børn der havde gået på Bernadotteskolen eller på Lilleskole. Børn af pædagogforældre. Meget velstimulerede børn, ikke? Og der var jeg bare... ligesom alle de andre. Jeg gik i klasse med folk der siden er blevet til navne: Tor Nørretranders var lige gået ud. Anne Dorthe Michelsen gik jeg i klasse med. En hel masse folk som senere er blevet forskere. Men dengang var de jo bare nogle jeg gik i klasse med.

Du har sikkert også haft andet i hovedet?

Jeg skulle overleve, ikke? Altså, sådan noget som at få betalt husleje hver måned. Den check han sendte mig, var ikke helt stor nok, så jeg gav lektiehjælp, gjorde rent... Jeg tog også 1.g om. Og det besluttede jeg bare fordi der var så meget kaos det første år. Så var jeg også på samme alder som de andre, ikke?

På et tidspunkt blev jeg mobbet på kollegiet. Så rykkede jeg hjem til min mor igen og boede der mens jeg gik på gymnasiet. Siden fik jeg en ny kæreste og flyttede ind til ham i Nyboder. Han havde heller ikke for mange brikker at flytte rundt på. - Jeg har åbenbart samlet på dem.

Men det var fredeligt og roligt. Meget afslappet. Han var væk fra mandag til fredag fordi han var på sergent-skole i Frederikshavn. Så jeg kørte i hans bil og boede i hans lejlighed og brugte hans penge. Og så kom han hjem om fredagen, og så var vi så glade for hinanden, og så tog han afsted igen om søndagen. Det fungerede fint indtil han kom tilbage. Da fungerede det ikke så fint.

"Jeg var i opposition mod de voksne fra jeg var ganske lille."

[Faded text on the left page, likely bleed-through from the reverse side]

“Hvis folk kom med den mindste form for kritik, slog jeg ud verbalt.”

[Faded text on the right page, likely bleed-through from the reverse side]

Compilere og fortolkere :: Software, som oversætter programmørens kode til instruktioner af den type som maskinen kan udføre.

[Faded text on the left page, mostly illegible due to low contrast and blurring.]

“Jeg kunne jo ikke lære hende hvordan man gjorde, for jeg havde ikke selv kunnet.”

[Faded text on the right page, mostly illegible due to low contrast and blurring.]

“Det var voldsomt. At opdage at jeg var højtbegavet, og blive medlem af Mensa.”

[Faded text, illegible]

“Der følte jeg mig virkelig som en del af flokken.”

[Faded text, illegible]

“Det gav mig kimen til at turde beslutte mig for at blive selvstændig.”

[Faded text, illegible due to low contrast]

**“Det tager
et år, ikke?
Indtil man
finder sine
ben.”**

[Faded text, illegible due to low contrast]

**“En samtale
i Mensa
smager altid
af noget.”**

[Faded text, likely bleed-through from the reverse side of the page. The text is illegible due to low contrast and blurring.]

[Faded text, likely bleed-through from the reverse side of the page. The text is illegible due to low contrast and blurring.]

**“En ting
Mensa giver
mig, er retten
til at være
anderledes.”**

Faded text at the top of the left page.

Faded text in the middle section of the left page.

“Når folk går op i noget i Mensa, så går de virkelig op i det.”

Faded text in the lower middle section of the left page.

Faded text in the lower section of the left page.

Faded text in the bottom section of the left page.

Faded text at the bottom of the left page.

Faded text at the top of the right page.

Faded text in the upper middle section of the right page.

Faded text in the middle section of the right page.

Faded text in the lower middle section of the right page.

Faded text in the lower section of the right page.

Faded text in the bottom section of the right page.

Faded text in the middle section of the right page, partially obscured by a quote.

“Vi er medlemmer fordi vi vil hinanden som mennesker.”

Faded text at the bottom of the right page.

[Faded text, likely bleed-through from the reverse side of the page]

“Det står på min hjemmeside, og det står på mit CV.”

[Faded text, likely bleed-through from the reverse side of the page]

“Jeg kan se det på børnene: De har svært ved at give slip.”

